

ΘΑΛΑΣΣΑ

Θάλασσα, γυαλίσεις ήσυχη πολύ φαίνεσαι σαν νάσαι φωτερό γυαλί. Θάλασσα, ό άέρας σέχει άγριεμένη, θάλασσα, φουρτούννα σ' έχει άνακατώσει, πόσοι θά πνιγούνε σά κέρα σου, πόσοι πόσαι μάννας μαύρα θά φορέσουν πάλι, πόσαι χήραις θύρθουν κάτω σ' άκρογιάλι, θάρθουν γιά να κλάψουν. "Αχι τί συμφορά, Θάλασσα, όρφανένεσαι, κλέβεις τη χαρά!

ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

Τά ψάρια στή λίμνη — Χρυσά μπαρμπουνάκια — σ' άγκίστρι νά πιάσουν ζητούν τά παιδάκια.

Τό δόλωμα ρίχνουν σ' όλόχρυσό ψάρι κ' εκείνο, πρίν νουιάσουν, κρυφά θά τό πάρη,

Δέν ζεύρουν την τέχνη, τ' άγκίστρι τραβούνε, κί' αντί χρυσό ψάρι κωιτούν, τί νά δούνε;

Χορτάρι τής λίμνης πώς είχαν ψαρέψει! Τά ψάρια τό δόλο τούς είχανε κλέψει.

A. K. ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΝ

Αγαπητοί μου,

ΙΜΑΙ από τους όλιγους, τούς όλιγίστους ανθρώπους, —είς τάς Αθήνας τουλάχιστον, — που ητύχησαν νάσπαλαύσουν τό μοναδικόν θέαμα τής συγκρούσεως του κομήτηος με την γην. Εύτυχώς, κατά τάς προρήσεις των φρονιμωτέρων άστρονόμων, ή σύγκρουσις αυτή δέν είχε κανένα κίνδυνον διά τούς κατοίκους τής γής. παρουσιάσε μόνον άπειρίαν ώραίων και έκπληκτικων φαινομένων, τά όποία θά προσπαθήσω, όχι πλέον νά περιγράψω — θά ήτο αδύνατον! — άλλ' απλάως νά καταγράψω.

συναντήσεως, τά κράσπεδα του άπτικου ουρανού ήρχισαν νά βόφωνται με ώραϊον κόκκινον χρώμα. Η πορφύρα του όρίζοντος, του βορείου προπάντων, έδυνάμονε και άνέβαινε βαθμηδόν προς τό ζενίθ. Μετά μίαν ώραν, όλόκληρος ό ουράνιος θόλος άπετελείτο από μίαν διαφανή κοκκίνη όμίχλην. Ο δίσκος τής σελήνης, ή όποία σχεδόν έμεσουράνει, διακρινόμενος όπισθεν, προσελάμβανε άποχρώσεις πρασίνας. Τά δε γήινα τοπία, χρωματιζόμενα παραδόξως, άνερωδώς, όμοιάζον με είκόνας ζωγράφων ή μ.π.ρ.ε.σ.ι.ο.ν.σ.τ.

Μετ' όλίγον τό θέαμα μετεβλήθη. Η έρυθρά όμίχλη έγινε φαιά, ταφρόχρους, σκοτεινή. Η άντρίσφαιρα βαρεία, μετά δυσκολίας άναπνευσμένη, έπειθεν ότι εύρισκόμεθα μέσα εις την ούραν του κομήτου. Πραγματικώς, ή ώρα ήτο τρείς και τέταρτον μετά τό μεσονύκτιον... Ακόμη έν τέταρτον διήρκεσεν ό περιεργος αυτός άποκλεισμός, κατά τον όποιον θά έλεγες ότι ουρανός και γή περιετυλίχθησαν εις ένα περιστικτιν ιστόν άνράχνης. Καί έπειτα έγινε τό θαύμα: Κάπου ό ιστός έσχίσθη, και κατέπεσεν εις ράκη, και έξηρανίσθη ή όμίχλη, και ελάφρυσεν ή άντρίσφαιρα, και έλαμψε πάλιν ό ουρανός, καθαρός, αϊθριος, χρυσογάλανος, όπως όταν αίρεται μία αύλαία εις τό θέατρον και παρουσιάζεται και μία σιγήν φαντασμαγορίας.

Η βροχή των διαττόντων είχε άρχισή. Έξεπέμποντο από τό α του Κενταύρου και διεσχίζον τό στερέωμα καθ' όλας τάς διευθύνσεις. Η λάμψις των ήτο ζωηρά πρασίνη. Μερικοί όμως έχαμήλοναν περισσότερο και έλαμπαν κατάρχικιοι. Αλλοι εξερρηγνύοντο με κρότον και άφιναν μίαν αύλακα βαθυκύανον. Χιλιάδες και μυριάδες τοιούτων μετεώρων εξαπελύθησαν. Καί τό ουράνιον πυροτέχνημα, άνεκαφάρσως γοητευτικόν, διήρκεσεν έως τό πρωί.

Έπειτα άνέτειλεν ό ήλιος. Αλλά τί ήλιος! Φαντασθήτε ένα δίσκον σκοτεινόν, σχεδόν μαύρον, περιβαλλόμενον από μίαν φωτεινήν άντυγα και από έν χρυσούν ακτινωτόν. Έφώτιζε την γην όλιγώτερον ίσως άφόςον την φωτιζει ή πανσεήνης, Είς πολλά σημεία, ό ουρανός έφωσφόριζε όπως ή θάλασσα τάς νύκτας του θέρους. Ητο αϊθρία, και όμως άστραπαί μεγάλα, ζωηρότατα, εθάμβοναν συχνά τούς όφθαλμούς. Προφανώς ό πυρήν του κομήτου εύρίσκετο έμπροσθεν του ήλιου, ενώ ή ούρα του, ή όποία όχρόλαμπε τώρα διασχίζουσα ως άλλος γαλαξίας όλον τον ουρανόν, ήγγιζεν άκόμη με τό τελευταίον τής άκρον την γην...

Έν φίλημ' άκόμη, και τά δύο ουράνια σώματα άποχωρίζονται. Ιδού, και ή έκλειψις του ήλιου τελειώνει. Ο δίσκος του βαθμηδόν μένει ελεύθερος. Τό φώς του εξαφανίζει τώρα κάθε άλλο φώς και

τά έκτακτα φαινόμενα παύουν. Η ήμέρα προβαίνει όμοια με τάς άλλας, διαδεχομένη μίαν νύκτα μοναδικήν και άπερίγραπτον...

Και οι άλλοι;... Οι άλλοι, αγαπητοί μου, δέν είδαν τίποτε. Τίποτε, παρά ένα κομμάτι τής ούρας του κομήτου ώχρότατον, επάνω από τον πρωϊόν Τμητήον. Καί όμως κανείς Αθηναϊός δέν έκοιμήθη έκείνη την νύκτα. Όλοι έπήραν τούς δρόμους και... τά βουνα, άνέβησαν εις τον Ακαθητών και εις τον λόφον του Αστεροσκοπίου, ή έβήκαν εις τάς ταράσας των. Έως τό πρωί έμειναν έξω. Έως τό πρωί ήγγύπησαν και οι άστρονόμοι πρό των τηλεσκοπίων. Καί όμως, τίποτε, τίποτε, τό παραμικρόν!... Τόσον που την άλλην ήμέραν κανείς δέν ήξευρεν, — ούτε ό κ. Αϊγινήτης, — αν ό κομήτης επέρασεν έμπροσθεν του ήλιου και αν ή ούρα του έβηξε πράγματι την γην. Καί άλλοι μέν είπαν ότι ή συνάντησις έγινε δύο ήμέρας πρωιότερα, χωρίς νά την προσέξη κανείς, άλλοι ότι θά έγινετο μετά δύο ήμέρας — και τό νοούθ' ά γίνητο ποτέ, διότι ή ούρα του κομήτη είχε μεγάλην καμπυλότητα, από την όποιαν έχώρεσε νά περάση ή γή χωρίς νά έγγισή — κτλ. κτλ.

Πώς τώρα έγω, με όλιγίστους άλλους, κατώρθωσα νά ιδώ τόσα πράγματα; Απλούστατα: Διότι την νύκτα του τρόμου και του φόβου, μη πιστεύων ότι θά έγινετο τίποτε και μη έχων καιρόν νά ξευνητίσω, εύρίσκα εις τό σπίτι μου μετά τό θέατρον και... έπεσα νά κοιμηθώ.

Τό συμπέρασμα είνε, ότι μόνον εις τον ύπνον του θά ήμπορούσε νά ιδή κανείς την σύγκρουσιν τής γής με τον κομήτην, — όπως και πράγματι την είδα έγω... και οι όλιγοί που έκοιμήθησαν έκείνην την κομιχοστραγικήν νύκτα.

Σας άπαύξομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Παρουσίαζε πρό τής φαντασίας σου την εύτυχίαν ως μακρινόν τέρμα επί εύθειας οδού. Μη λοξοδρομήσης ποτέ και θά την φθάσης έξάπαντος.

Η φλυαρία είνε προδότις αδυνατού πνεύματος.

Η πέτρα είνε τρώπαϊον, άποτελούμενον από όλα τά όπλα, τά όποία μές έπλήγησαν εις την ζωήν.

Μία άγγλική παροιμία λέγει: "Αν αι εύχαι ήσαν άλογα, οι ζητιάνοι θά έπήγαιναν καθάλλα.

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περίληψις του Πρώτου: — Ο γέρον βασιλεύς των Βοημών ή Αιουγγάων Βοδόγ είχε δύο θετά τέκνα: Τόν μικρόν Τιαρκόν και την μικράν Ζινέτιαν. Δεν ήσαν αδέρφια, ήγαπώντο όμως σαν αδέρφια κ' έξούσαν έντουχόμενα εις τό έμαξόδομιον του Βασιλέως, ό όποιος περιεπλανάτο, μαζί με τούς Αιουγγάνους, από χώρας εις χώραν. Αλλ' ήλθε σιγηλή κατά την οσίαν ή έντονη άλλ' άσυντοπος αυτή ζωή των παιδιών θά μετεβλήθη: Ο φιλόδοξος Βοδόγ ήθέλησε νά φρονίσγη διά τό μέλλον των, νά τά κάμη άνθρώπους. Καί τά έχώρισεν. Η μιν Ζινέτια παρεδόθη εις την οικόγειαν του σιδηρονοού Σαμπώ, ό δε Τιαρκός εις τον γάλλον αξιωματικόν των Ουσσάριαν Λουδοβίκον Κορμαϊ, προσηταυόμενον του Μ. Ναπολέοντος. Ητο ή εποχή τής μάχης του Αουστρλιτς (1805). Ο Τιαρκός, μετά πολλās περιπετειάς και άθλούς, ό όλοιοι ενιθθένται εις τό Πρωτόν Μέρος του παρόντος μυθιστορηματος, κατορθώνει νά ελαύση την προσοχήν και την εννοίαν αυτού του Αύτοκράτορος, ό όποιος τον κάμνει υπότροφόν του εις τό Αύτοκρατορικόν Λύκειον, διά νά έξέλθη μίαν ήμέραν αξιωματικός. Τας παραμονάς τής αναχωρήσεως του διά τό Παρίσι, όπου πρόκειται νά τον στείλουν διά νά εισαχθή εις τό Λύκειον, ό μικρός συναντάται μετά τής Ζινέτίας και του βασιλέως Βοδόγ, επί του πεδίου τής μάχης του Αουστρλιτς, διότι ό σιδηρονοός Σαμπώ άκολουθηί ως πεταλωτής τά γαλλικά στρατεύματα. Εκεί ό Βοδόγ ύπόσχεται εις τον Τιαρκόν ότι μετ' όλίγον ή οικόγεινα Σαμπώ μετά τής Ζινέτίας θά έγκατασταθί εις τό Παρίσι. Καί τά παιδια, με λύπην αλλά και μ' έλπίδα ταχίας, συναντήσεως, χωρίζονται και πάλιν. Σήμερον αρχίζει τό Δεύτερον Μέρος του θανμασίον τούτου μυθιστορηματος. Είνε αυτό τελέος, και άρεσκούν τάνωτέρω διά νά τό παρακολουθήση κανείς, και άν άκόμη δέν έχη άναγνώση τό Πρώτον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΟΥΒΙ

Είς μίαν άκραν τής μεγάλης αύλής του Αύτοκρατορικού Λυκείου, εις μαθητής εστέκετο μόνος και σκεπτικός.

Ένθ ό συμμαθητή του έπαίξαν περιχαρείς και θορυβάδες, ή περιεφέροντο καθ' όμιλλους φλυαρούντες, έκείνος έφείνετο άποφεύγων κάθε συντροφίαν, διά νά παραδίδεται άνέτως εις τούς όχι και φαιδρους ρευδασμούς του.

Ο μαθητής αυτός ήτο ό φίλος μας Τιαρκός, αλλά Τιαρκός μεταμορφωμένος, μη όμοιάζων σχεδόν διόλου με τον χαριτωμένον έκείνον μικρόν βοημόν, τον όποιον γνωρίζασκεν άλλοτε τόσον εύθυμον και τόσον ζωηρόν... Ούτε γραφική ένδυμασία πλέον, ούτε σκουρό μαλλιιά, ούτε στρογγυλά κόκκινα μάγουλα ήλιοκαμμένα. Ητο ένα παιδί ύψηλόν, ισχνόν, ώχρόν, με κομμένα σύριζα μαλλιιά και με την στολήν των μαθητών του Λυκείου, τούς όποιους άνέδιδον τότε ως μικρούς στρατιώτας: στεγόν, πανταλονάκι και

φράκον από κυανήν τσόχαν, κασκέτον κυανούν με κόκκινον σειρήτι, και γκέτες μαύρες έως τά γόνατα.

Ο μικρός βοημός έφαινετο πολύ στενοχωρημένος μέσα εις αυτήν την στολήν, ή όποία του έπήγγαινε άσχημα και τον έσφιγγεν. Αλλά και ψυχικώς την ίδίαν στενοχωρίαν ήσθάνετο. Ύψωνε κάθε τόσον τά μάτια προς την κορυφήν του ύψηλοϋ τοίχου, επί του όποιου έστηρίζετο, ως νά ήθελε νά κυττάξη ύψηλότερα, μακρότερα. Έπειτα έχαμήλωνε την κεφαλήν και έδημάτιζε με μικρά ράθυμα βήματα...

Από δύο ετών, άφότης ως ύπέτροφος του Αύτοκράτορος είχε κλεισθή εις τό Λύκειον, διετρήει την αυτήν άφασίαν, την αυτήν άγριαν μελαγχολίαν, ή όποία τον κατέλαβε την πρώτην ήμέραν τής εισόδου του. Ητο ως ελεύθερον πουλί, τό όποιον φυλακίζεται έξεσφα εις τό κλουεϊ. Φαντάζεσθε τον μικρόν βοημόν, ό όποιος έζησεν έως τώρα εις την έξοχήν, εις τούς δρόμους, κλεισμένον μέσα εις τούς ύψηλούς σκυθρωπούς τοίχους ενός οικιοτροφείου; Α! πόσον έσυλλογίζετο την άπαισίαν έκείνην ήμέραν, κατά την όποιαν ό Λουδοβίκος Κορμαϊ, μετά την μάχην του Αουστρλιτς, τον είχαν οδηγήσει εις τό Λύκειον! Είς τό γραφείον του Διευθυντού, ενώ ό γραμματεΰς, σοβαρός και άκαμπτος, έγραφε εις τό μεγάλον βιβλίον τόνομα του, με την σημείωσιν ύπότροφος τοϋ αϋτοκράτορος, ό μικρός Τιαρκός ήσθάνθη την πρώτην έντύπωσιν τής πλήξεως και τής μελαγχολίας, ή όποία δέν έμειλλε νά τον άφίση. Έπειτα, εις τό ψυχρόν συνεντευκτήριον, έπιπλωμένον με μίαν μεγάλην κεντρικήν τράπεζαν και με καθίσματα άραδιασμένα κανονικώς παρα τούς πρασινοχρόους τοίχους, ό συνταγματάρχης τον άπεχαίρестησε.

«Οί τοίχοι τής αύλής τω έπρίνοντο ύψηλότεροι...» (Σελ. 200 στ. γ')

Νά έργάζεσαι, τώ είπε, νά μελέτης, και θά ξαναάλω νά σε ιδώ.

Πότε; ήρώτησεν ό Τιαρκός.

Μά... κ' έγω δέν ξέρω... γιατί πάλιν θά πάμε στον πόλεμο.

Με την άριστον αυτήν ύπόσχεσιν, ό συνταγματάρχης εξηφανίσθη και ό Τιαρκός έμεινε μόνος.

Ένας διδάσκαλος άπαθής, άδιάφορος, ψυχρός, τον παρέλαβε κατόπιν και τον φρόνιζε εις την τάξιν του, έν τω μέσφ όγδοήμοντα άλλων παιδιών τής ηλικίας του, τά όποια έγέλασαν πολύ με τό άτολμον ύφος και την παράδοξον ένδυμασίαν του νεήλυδος. Δεν περιγράφεται τό κακόν που έγινε γύρω του! Τά διαβολάκια τον επείραζαν, τον έσπρωγχαν, τον έσυραν από τά πόδια διά νά πέση κάτω, του έτραβούσαν τά μαλλιιά, του έσχιζαν τά σχισμένα ήδη φορέματα. Ο έπιμαλητής παρενέβη: — Έμπρός λοιπόν, Τιαρκό!... παίζετε και σεϊς! κουνηθήτε λιγόν! Δεν κάμνει νά στέκεσθε έτσι ακίνητος.

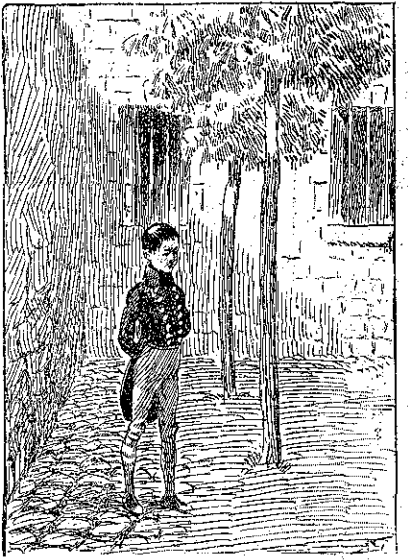
Τό παράδοξον όνομα Τιαρκός έκρούφωσε την άγρίαν αυτήν εύθυμίαν των μικρών, οι όποιοι έξηκολούθησαν ταστέια των άνενόγητοι, διότι ό μικρός βοημός δέν εύρίσκεν έκεί μέσα ούτε τό θάρρος, ούτε την δύναμιν νά μυνωθή. Απειναντίας, ήσθάνετο ως νά τον παρέλυε κάτι, και τά δακρυά ήσαν έτοιμα νά ρεύσουν από τά μάτια του.

—Θά κλάψη! Θά κλάψη! άνέκραξαν οι συμμαθηταί. Έπιτέλους τά δάκρυα άνέβλυσαν και έχαιρετίσθησαν με κραιπάλας.

Και λέγουσ ότι ό υπότροφος αυτός του Αύτοκράτορος έκαμε και στον πόλεμο! έσυλλογίζοντο οι συμμαθηταί του' τί πολεμιστής θά ήτο ένα παιδί που κλαίει σαν κορίτσι!...

Τας άκολουθους ήμέρας, ό Τιαρκός, συνελθών, όλίγον και έντραπείς διά την αδυναμίαν του, άπεφάσισε νά γίνη και αυτός κακός και σιληρός. Είς έν διάλειμμα, κατά τό όποιον οι συμμαθηταί του επεχείρησαν και πάλιν νά τον πειράξουν, άναψεν από θυμόν και συλλαδών τον αυθαδέστερον, ήρχισε νά τον κυττά τόνσον άσχημα, ώστε έδέησε νά τον άποσπάσουν από τάς χείρας του αιμόφυρτον και σχεδόν λιπθύμον. Τά άγρια του ένστικτα είχαν άφυνπισθή άποτόμως.

Από την στιγμήν έκείνην τον άφισαν ήσυχον, αλλά δέν τον ήγάπων. Η έλλειψις αυτή πάσης αγάπης τον κατέστησεν άκόμη πλέον άγριον και μελαγχολικόν. Ο Τιαρκός ήτο από τάς φύσεις έκείνας, αι όποια εύκόλως δαμάζονται με όλιγήν καλωσύνην, με μίαν πρωςφράν λέξιν, άλλ' αι όποια προσιμούν νάποθάνουν παρά νά ύποχωρήσουν πρό τής

κακίας και της βίας. Αυτοί οι καθηγη-
ταί, οι οποίοι την εποχή εκείνη όλι-
γον εφρόντιζαν να μορφώσουν τους χαρα-
κτήρας των μαθητών και περιωρίζοντο
να τους κρατούν εις μίαν στρατιωτικήν
πειθαρχίαν, δεν κατώρθωσαν να μαντεύ-
σουν τους θησαυρούς της ευαισθησίας και
της νοημοσύνης, οι οποίοι εκρύπτοντο
υπό την φαινομενικήν ψυχρότητα και ρα-
θυμίαν του Τιάρκου.

Έπαυσαν να ενδιαφέρονται διά το
σωπήλδον παιδίων, το οποίον με κανένα
δεν ωμίλει και διήρχετο τας ώρας του
με ρεμβαμούς.

Άλλως τε ο Τιάρκος δεν ητο καλός
μαθητής. Χάρις εις τὰ μαθήματα του
Βοδόγ, ήξευρε πολλά πράγματα, άλλ' η
εκπαιδευσίς του, άτακτος έως τώρα και
άνευ προγράμματος, ητο πλήρης χασμά-
των. Βεβαίως ητο σοφώτερος από τούς

συμμαθητάς του εις την ιστορίαν,
την γεωγραφίαν, την αριθμητι-
κήν. Ηξευρε τὰ όνόματα των
αστέρων, τας ιδιότητας των φυ-
τών και την μέθοδον να μετρά τας
άποστάσεις' αλλά δεν ήξευρε
διόλου γραμματικήν. Ωμίλει
τρεις γλώσσας, αλλά δεν είχε
κλίνη ποτέ ούτε όνόματα, ούτε
ρήματα.

Διά τούτο οι καθηγηταί του
τόν υπεβίβαζαν διαρκώς από τά-
ξεις εις τάξιν. Κατήντησε να
εύρεθη εις την όγδόην, με παι-
διά τρία και τέσσαρά χρόνια μι-
κρότερα του, πράγμα το οποίον
έστερέωσε την φήμην του ως ά-
μελοῦς και άνικάνου κ' επλήγωσε
καιριώς την φιλανθίαν του.

Εν τούτοις ήρχισε να εργά-
ζεται με θάρρος, και άμα υπερ-
έκαμψε τας πρώτας δυσκολίας,
κατώρθωσε να προχωρήσῃ' αλλά
κανείς δεν τον ανεθάρρυνε, κανείς
δεν ανεγνώριζε τας ήρωϊκάς προσπάθειας
του. Ά, ητο πολύ μακράν από τὰ όρα'α
δνειρα, τὰ όποια είχε πλάσῃ περί του
υποτρόφου του αυτοκράτορος ο γέρον
βασιλεύς Βοδόγ! Και αυτός άκόμη ο
τίτλος, επί του όποίου είχε στηρίξῃ τό-
σας έλπίδας, δεν ητο δά και σπουδαίον
πράγμα! Άλλοι τριάντα τουλάχιστον,
συμμαθηταί του εις το Λύκειον εκείνο,
τόν έφερον επίσης. Ήσαν παιδιά άπόρων
υπαλλήλων ή στρατιωτών φονευθέντων
εις τούς πολέμους.

Από την ήμέραν που έχωρίσθησαν
με τόσας ώραιάς υποσχέσεις, ο Τιάρκος
δεν επανείδε τον Βοδόγ ούτε ήκουσε τί-
ποτε περί αυτού. Τι να έγινε έκτοτε ο
ο γέρον βασιλεύς; Μήπως είχεν άπο-
θανή;

Αυτά έσυλλογιζετο διαρκώς ο δυστυ-
χής μαθητής. Ο καιρός παρήρχετο, πεί-
θων αυτόν όλονέν, ότι ητο πλέον έγκα-

ταλειμμένος από όλους τούς άλλοτε
προστάτας του. Και το χειρότερον άκόμη,
είχε παύσῃ να πιστεύῃ εις τον λόγον του
Βοδόγ. Δεν τῷ είχε τῶντι υποσχεθῆ
αυτός, ότι ή Ζινέττα θα ήρχετο να τον
εύρη εις το Παρίσι με την οικογένειαν
Σαμπώ; Και όμως, άφότου εύρίσκετο
εις το Λύκειον, δύο έτη τώρα, την παρα-
μικράν ειδήσιν δεν έλαβεν από την φίλην
του. Διατί δεν τῷ έγραψε; Διατί δεν
έπήγγαινε να τον βλέπῃ, αν ητο πράγ-
ματι εις το Παρίσι; Μήπως ο Βοδόγ
τόν έπέλασε; ...

Κατά το διάστημα του πρώτου έτους,
ο Λουδοβίκος Κορμας και ή σύζυγός του
Λευκοθέα τον έπισκέφθησαν εις το Λύ-
κειον μίαν ή δύο φορές, αλλά πάντοτε
βιαστικοί, πάντοτε μεταξύ δύο έκστρα-
τειών. Οι άξιωματικοί του Ναπολέοντος
δεν είχαν ποτέ πολλήν εύκαιρίαν... Έπέ-

«Τὰ διαβολάκια τον έπειράξαν...» (Σελ. 199 στ. γ')

στραφον διά να φύγουν πάλιν άμέσως.
Κατά τας συντόμους αυτές επισκέ-
ψεις, ο συνταγματάρχης ήκουεν άσρη-
μένος τὰ παράπονα του μαθητού και
προσπειριζοτο ότι δεν τὰ έπαίρνε σοβαρά.
— Μπα! τῷ έλεγε μειδιών, όλίγη
υπομονή και συνεπιθίσεις. Πρέπει να συν-
ειθίσης. Όλοι περάσαμε από εδώ.

Και έπειτα εὖθις τῷ διηγείτο τὰ κατὰ
την τελευταίαν έκστρατεία. Πώς να τολ-
μήσῃ πλέον ο δυστυχής Τιάρκος να έπα-
νέλθῃ εις τας θλίψεις του και τὰ βά-
σανά του; Ένόει ότι ο πρόστάτης του,
παρασυρόμενος εις την θύελλαν την ο-
ποιαν έξαπέλευεν ο Ναπολέων εφ' ολο-
κλήρου της Ευρώπης, δεν εύκαιρούσε
νάσκοληθῆ μ' ένα μαθητήν, στενωχωρού-
μενον εις το σχολείον του.

Η Λευκοθέα όμως, πλέον παρατηρη-
τική από τον άξιωματικόν, άντελαμβά-
νετο την μεταβολήν, την όποιαν ύπέστη

ο μικρός των φίλος. Τον έλυπειτο διά
την μελαγχολίαν του, την ώχρότητα
του, και τῷ ύποσχεθῆ ότι θα ήρχετο
να τον βλέπῃ συχνότερα και ότι θα
εφρόντιζε να μάθῃ τί απέγεινεν ή Ζι-
νέττα.

Άλλά και ή σύζυγος του συνταγμα-
τάρχου, ακολουθοῦσα τον άνδρα της εις
εις όλας σχεδόν τας έκστρατείας, δεν
έλαβε καιρόν να ηρησῆ τας υποσχέσεις
της. Οὕτως έτελείωσε το πρώτον έτος.
Τας διακοπὰς όλοι οι μαθηταί είχαν ά-
πέλθῃ, ο δε Τιάρκος, τον όποιον κανείς
δεν ήλθε να ζητήσῃ, διότι την εποχήν
έκεινην ο Λουδοβίκος Κορμας και ή Λευ-
κοθέα εύρίσκοντο εις την Βεϊμάρην, έμεινε
μόνος εις το σχεδόν έρημιωμένον λύκειον,
με μερικους εκ των διδασκάλων και των
επιμελητών.

Ω, τί θλιβερά που έπέρασαν διά τον
μικρόν βοημόν οι δύο εκείνοι μη-
νες εις το μεγάλον έρημον σχο-
λείον! Οι τοίχοι της αύλης τῷ
εφαινοντο άκόμη ύψηλότεροι, με-
λαγχολικότεροι. Κανείς δεν ήρ-
χετο να τον παρηγορήσῃ, να τον
διασκεδάσῃ. Κάπου - κάπου τον
έλυπειτο κανένας καθηγητής και
τόν έθγαζε περίπατον. Άλλοτε
ο διευθυντής τον ανεπιστεῦετο εις
κανένα υπηρέτην, ο όποίος τον
έπερνε μαζί του.

Η Ταβέρνα των Βοημών.

Εις μίαν από αυτές τας εβό-
δους, έπεισε τον συνοδόν του να
τόν οδηγῆσῃ εις την Ταβέρναν
των Βοημών. Ένθυμείτο καλά
την διεύθυνσιν, την όποιαν τῷ
είχε δώσῃ ο Βοδόγ κατά την
τελευταίαν του συνάντησιν εις το
Άουστερλίτς. Εκεί, τῷ είχαν
ειπῆ ο γηραιός του κύριος, έ-
πρεπε να φέρῃ τὸ χρυσόν νό-

μισμα που εφορούσεν εις τον καιμόν, εν
περιπτώσει σπουδαίου κινδύνου.

Σπουδαίος κίνδυνος δεν υπήρχε και
δι' αυτό δεν ήθελε να δείξῃ το φυλακτόν
του. Ηλπίζεν όμως να λάβῃ εις εκείνο
το μέρος καμμίαν πληροφορίαν περί της
Ζινέττας και της οικογενείας Σαμπώ.

Ο υπηρέτης του λυκείου, όταν έρθα-
σαν, έδίστασε να εισέλθῃ εις την Ταβέρ-
ναν των Βοημών. Δεν ωμοιάζε με καμ-
μίαν άλλην αυτή ή Ταβέρνα. Δεν είχε
έπιγραφήν. Και οι άνθρωποι που εκά-
θηντο εις τὰ τραπεζάκια εφαινοντο τόσο
άλλόκοτοι!

— Μά είσθε βέβαιος πως αυτή είνε ή
ταβέρνα των Βοημών; ηρώτησεν ο υπη-
ρέτης τον Τιάρκον.

— Βεβαίως, απεκριθῆ ο μικρός
αυτός δεν είνε ο δρόμος του Κλινιαρκούρ;
ύστερ' από την Πουασονιέρα; Έπειτα
αυτοί που κάθονται μέσα, είνε βοημοί.

Τους γνωρίζω εγώ. Έδώ είνε! Άς
μπούμε!

Εις όλας τας πρωτευούσας υπήρχε
την εποχήν εκείνην από μια βοημική
ταβέρνα, όπου εύρισκον άσυλον και προσ-
τάσιαν οι περιπλανώμενοι άταίγγατοι.
Εις το παγκάρι εκάθητο ο ταβερνιάρης,
ο περιήγμος Παγκράτης, και ή σύζυγός
του Ζιτάνα.

Ο Παγκράτης ητο άνθρωπος κολοσ-
σιαίων διαστάσεων και ήρακλείου δύνα-
μειως. Άλλοτε έχρησιμοποίηε την δύ-

ναμίν του επιδεικνύων αυτήν εις τὰ ιπ-
ποδρόμια. Τώρα την μετεχειρίζετο διά
να διευθύνῃ το άτακτον και θορυβώδες
πλήθος των βοημών. Ήτο όμως και ά-
γαθός. Μαζί με την δύναμίν του έπε-
βάλλετο και ή καλωσύνη του.

Η Ταβέρνα των Βοημών, θεωρουμένη
ως κέντρον κατασκόπων, έπεβλέπετο μυ-
στικώς υπό της αστυνομίας του Ναπο-
λέοντος. Άλλά και ο Παγκράτης έξ
άλλου έδυσπιστείε προς πάντα εισερχόμε-
νον, τον όποιον δεν θάνεγνωρίζεν εκ

πρώτης όψεως ως βοημόν. Διά τούτο
μόλις είδε τον φρακοφόρον εκείνον υπη-
ρέτην, ο όποίος συνώδευε ένα μαθητήν
με στολήν, έσηκώθη από την θέσην του
και τούς προϋπήντησε με την άπότομον
αυτήν φράσιν:

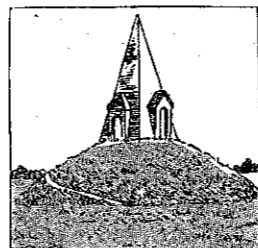
— Έ, τί αγαπάτε του λόγου σας εδώ;
Ο υπηρέτης του λυκείου απήντησεν
άξιοπρεπώς:
— Να καθήσωμε και να πιούμε.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ο τάφος ενός ίππου.

Το περίε-
ρον αυτό μνη-
μειον εύρίσκε-
ται εις το Φόρ-
λεϋ της Άγ-
γλίας και είνε
ο τάφος ενός
περιήγμου ίπ-
που, ο όποίος
ανήκεν εις ένα των κομήτων του Φόρ-
λεϋ και απέθανε τῷ 1735. Το αυτό έ-
τος ήγήρηθη και το μνημειον επί της κο-
ρυφής ενός λόφου, γνωστοτάτου εις τούς
περιηγητάς.

Καπνίζει από το μέτωπον!

Εις τον πό-
λεμον του
Τράνσβααλ, ο
Φράγκ Μπρά-
ουν, άγγλος
στρατιώτης, έ-
πληρώθη από
σφαίραν εις το
μέτωπον. Δεν
απέθανεν όμως από αυτήν την πληγήν
ή σφαίρα εξήχθη και μετ' όλίγους μήνας
ο στρατιώτης έγεινε εντελώς καλά.
Άλλ' εις το μέτωπον του έμεινε μία
όπή, εις την όποιαν—πράγμα περιεργό-
τατον!—ο Φράγκ Μπράουν ειμφορεί να
βάξῃ το σιγάρον του, να τραβῆ και να
βγάλῃ τον καπνόν από την μήτην!

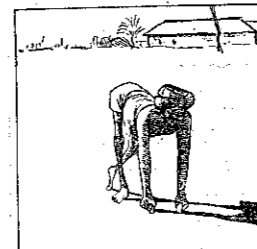
Περίεργον ἔθιμον.

Το κύπελ-
λον αυτό είνε
κα μ ω μ έ ν ο ν
από ένα κομ-
μάτι ξύλον,
σαμμένο και
στο λι σ μ έ ν ο ν
με διάφορα κο-
σμήματα. Έ-
χει δύο στό-
ματα, και εις την μέσση μίαν τρύπαν,

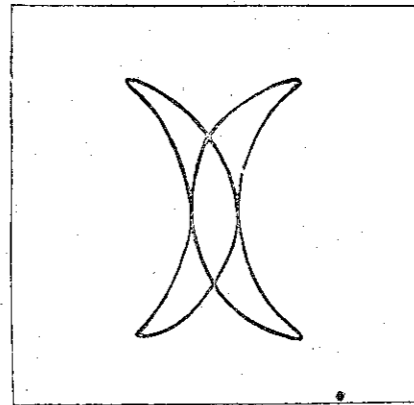
από την όποιαν βάζουν το ποτόν. Το συ-
νειθίζον εις την Νορρηγίαν. Άλλοτε
ή χρήσις του ητο γενική. Σήμερον το
έχουν εις μερικά λαϊκά σπίτια. Ο-
σάκις τρώγουν δύο άνθρωποι εις ένα τρα-
πέζι, το κύπελλον αυτό παρατίθεται εις
το μέσον, και ο ένας πίνει από το ένα
στόμα, ο δε άλλος από το άλλο.

Ο τετράπους άνθρωπος.

Δεν είνε πι-
θηκος. Είνε ά-
πλούστατα έ-
νας φακίρης
των Ινδίων, ο
όποίος επί
πολλά έτη έ-
πέμεινε να πε-
ριπατῆ με τὰ
τέσσαρα. Η
έπιμόνος άσκησις παρεμόρφωσε τελείως
το σώμα του και το μετέβαλεν εις σώμα
άνθρωπομόρφου τετραπόδου, το όποιον
είνε αδύνατον πλέον να περιπατήσῃ ὀρ-
θιον με τὰ πόδια. Ως γνωστόν, την κα-
ταπόνησιν και την στρέβλωσιν του σώ-
ματος οι φακίραι θεωροῦν ως κάτι θεά-
ρεστον, οδηγούν κατ' εὖθειαν εις τον Πα-
ράδεισον.

Μονοκονδυλιά.

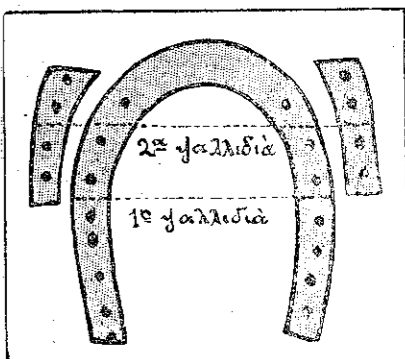

Το σχήμα αυτό να γραφῆ με μονοκον-
δυλιά. Από πού θάρχίσωμεν, πως θα

προχωρήσωμεν και πού θα τελειώσωμεν,
διά να μη περάσῃ ή πέννα μας δύο φο-
ράς από την ίδιαν γραμμήν;

Άλλοις: Κάθε συνδρομητής, αγοραστής
ή αναγνωστής της Διαπλάσεως, από τας Α-
θήνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν,
είμφορεί να στείλῃ την λύσιν της άνω Μονο-
κονδυλιάς εις το γραστήριον μας (38, όδός Ευρι-
πίδου), συνοδεύων την άποστολήν του με
μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμ-
ματόσημον. Τὰ όνόματα όλων των λυτών
θα δημοσιευθοῦν. Αναλόγως δε του ποσού
το όποιον θαποτελεσθῆ από τὰ δεκάλεπτα, θα
έγγραφωμεν και πάλιν δια κλήρου μερικους
λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δω-
ρεάν, τον πρώτον κληρωθόσωμενον δι' εν έ-
τος, τούς δε λοιπούς δι' εξαμηνίαν ή τριμη-
νίαν. (Έάν κληρωθῇ συνδρομητής, ή συνδρο-
μή του θα παραταθῆ).

**Δύσις του Παιγνίου του 22ου
φυλλαδίου.**

Η πρώτη φαλλιδιά θα χωρίσῃ το πέ-
ταλον εις την μέσση, ώστε θα έχωμεν
ένα μεγάλο κομμάτι με έξι καρφία, και
δύο μικρά με τέσσαρα καρφία το καθέν.
Κατόπιν τοποθετούμεν τὰ δύο μικρά
κομμάτια εκατέρωθεν του μεγάλου, και
τραβοῦμε την δευτέραν φαλλιδιά εις το
μέσον. Οὕτω θα έχωμεν το ζητούμενον:
δηλαδή επτά κομμάτια, με δύο καρφία το
καθέν.

Και κατ' άλλον τρόπον το πέταλον να
διπλωθῆ εις δύο, εκεί πού είνε ή πρώτη
φαλλιδιά. Να κοπῆ μίαν φοράν εκεί πού
είνε ή δευτέρα και άλλην μίαν φοράν,
εκεί πού το έδιπλώσωμεν πρώτα.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ — ΤΟ ΚΟΛΑΣΜΑ

Κολάσθηκα, ξεκολάσθηκα και πάλι ξανακολάσθηκα σήμερα, — ξεμυστηρεύονταν μια μέρα η ανάδεχτή μας η Τάσινα...

— Τί την έκαμες τη λειτουργία που είχα στη φυρίδα; μου λέει η νύφη μου.

— Δέν την είχες για τό Μοναστήρι; τις λέω.

— Τί λές μαωρή; πετιέται και μου λέει, αυτή την είχε τσιμπήσει τό ποντίκι και την έβγαλα να τη φάμε μεις μαγαρισμένη λειτουργία έδωκες να σου λειτουργήσουν;!

— Άχ μεκόλασες, άγλυκατη, τις λέω, κι άρπαζώ άλλη λειτουργία και τρέχω να βρω τον Γούμενο. Τόν προφτασα λαχανιασμένη πέρα στο γύφτικο, που πήγαινε καθαλά για τό Μοναστήρι.

— Γούμενε! Γούμενε! του φωνάζω, στάσου ν' αλλάξω τό πρόσφορο, ήταν μαγαρισμένο από τό ποντίκι.

— Δέν πειράζει, μου λέει.

— Τί λές, Γούμενε, του κρένω, θέλεις να μέ κολάσης;

— Βάνα δική μου λειτουργία, μου λέει.

— Δέν πιάνεται για μένα, του λέω.

— Αί τι να σου πώ, Κυρά Τάσινα, με άπολογιέται, πενίασα τό μεσημέρι και τήν έφαγα τη λειτουργία εκεί που ξεμολογούσα.

Νά, παιδιά μου, μά'ελεγε η Κυρά Τάσινα, πως είχα ξεκολάσθη χωρίς να τό ξέρω, με έλα που ξενακολάσθηκα με τό Γούμενο! Δέν είνε άμαρτία που μου άγα τό πρόσφορο άλειτούργητο; Μά τι να πώ πάλι! αυτός ξεμολογιέται μοναχός του, ό Θεός να μέ συγχώρηση.

Παιδός Αδάμας

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

— Πώς τραγουδιέ γραμμένα ένα καλοκαιριάτικο βράδυ στην άεροθαλάσση —

Ι.—ΘΑΛΑΣΣΑ.

Πάνω στα όλογάλανα νερά σου, ό θάλασσα, κατακυλούν ή γολέτες κι ή τρατες και πάνε.

Πάνω στα όλογάλανα νερά σου, ό θάλασσα, τα ξανθά ναυπόπουλα, στα κυματομίληματα, τα ματωμένα βράδύα, νοσταλγούνε τα πανάθηρα νησιά των και τες δόλιες μαννάδες των. Νοσταλγούνε και κλαίνε...

Ω νεράιδες! λευκόπεπλες και Μέδουσες, μη τά σύρετε στα αφάνταστα ανήλια παλάτια σας και τ' ανίξετε άσπλάγχνά! Με τά μάτια όλο δάκρυα και με την καρδιά τρεμάμενη, θά τ' άγκαλιάσουν ή δόλιες μαννάδες στή βοτσαλόστραση στερεά του κράνου νησοῦ.

Και συ, Άκεσανό, νίνου φιλόδοξος πατέρας των κι άπλόζου στο άρμένισμα των άσπρων καρβιδών, όλογαλήνιος και άκακος.

2.—Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

Και σβύνοντας πήρε κάτι άφ' τη χλωμάδα του φεγγαρόφωτου κι άπ' τό κίτρινο χρώμα του κεριού. Μέσα στο μαυροφρέτρο; τώρα, που τ' άγκαλιάζουν, όι θλιμμένες φωταύγιες των θλιμμένων νεκροκειρών, κοιμάται, άξόπνητα με ένα σαρκαστικό χαμογέλο στα άχράμματα χρίλη. Με ένα σαρκαστικό χαμογέλο για τον κόσμο τό βέβηλο και τό βάρβαρο που έσατύρισε τά ιδανικά του.

Τά μαλλιά του περίχυτα και λαουόδια γύρω του, λουλοόδια που τόσο τ' άγάπησε. Φούλα και κόκκινα ρόδα, ήράνθεμα και μενεξέδες, σκορπούν υπερόσμιες εσώδιες. Παρθένες λευκοφόρες τραγουδούν μοιρολόγια. Ω! παρθένες λευκοφόρες τραγουδούν μοιρολόγια και κλαίνε. Και μοιάζει σαν ένα δλόχλωμο γιασεμι σε πορφυρόχρουο τριανταφυλλένιο δαίλι. Σάν ένα δλόχλωμο ξέψυχο γιασεμι.

Γυιός του Ίσκιου

Ο ΦΑΡΟΣ

Αάρπει τη νύχτα 'σάν άστέρι Και φάς σκορπάει στα νερά Τά ήμερα και καθαρά Που τά κυλιξ τά γέρι.

Έλπίδα στα καράβια, θάρρος Δίνει στήν άγρια τη νυχτιά, Φέγγει σε κρύμα πλατείλ Σάν όδηγός ό φάρος.

Παριγορά στους γαδες δίνει Κεί που παλευόνη στο βοριά, Με τα θαλασσινά θεριά Μεσ' του πελάου τη δίν...

Αθανάσιος Διάκος

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΙΑ

Ποός δέν έχει θανμάσει την θείαν καλλονήν ανοιξιάτικης νυχτιάς!

Ποός σε ώρες που ό ύπνος δέν έρχεται να σφαλίση τά βλέφαρά του, δέν έστάθησε στο παραθύρο του ν' άναπνεύση τό δροσερό νυχτερινό αέρακι, να θαυμάση την μαγευτικήν φωαιότητα της κοιμημένης φύσεως! Πόσας σκέψεις κάμνει κανείς μονάχος όταν όλοι κοιμούνται, με μόνη συντροφια τάστέρια και τό φεγγαράκι, τον άκούραστον και άγρυπνον αυτόν φύλακα!

Παντού ήσυχία, παντού γαλήνη. Μιά τέτοια νυχτιά άκουπισμένη στο παραθύρο μου, έβλεπα σκεπτική όλον αυτόν τον κόσμο που έθρισκε στον ύπνον άνάπασιν, για να ξαναρχίση με νέον θάρρος και νέαν δύναμιν την πάλη της ζωής.

Τό φεγγάρι έφαινετο σαν να έφρσθρει την κοιμισμένην φύσιν, και μου φάνηκε

στη νυχτερινή σιγαλιά σαν να τ' άκούσα να λέγη: — Όλοι κοιμούνται και εγώ μόνον άγρυπνώ. Εγώ φυλάγο τον όκνον όλον. Ο πανάγαθος Δημιουργός με έπλασε δι' αυτόν τον σκοπόν». Κ' έξηκολούθησε την πορεία του στον άνέφελον ούρανον.

Η θεία, ή μαγευτική φωαιότης μιας τέτοιας νυχτιάς προξενεί άνέκφραστον τέρφιν στην ψυχήν, την άνυψώνει, την κάμνει να δοξολογή τό άγιον όνομα του Πλάστου της!

Εξόριστος Ατθίς

ΤΙ ΕΙΝΕ ΑΛΗΘΕΙΑ

Άγαθοεργός κυρία έπισκεφθή έσχάτως μίαν σχολήν κοφφαλάων.

Μεταξύ των διαφόρων έρωτησεων, τας οποίας γραπτός άπέτεινε, ήτο και ή ακόλουθος:

— Τι είνε ή αλήθεια; Μία των μαθητριών, εύφευστάτη, λαβούσα την όδειαν, ήγέρθη και έχάραξεν επί του πίνακος γραμμην εύδυτάτην δηλοῖσα έκφραστικώς δια των νευμάτων ότι αθη είνε ή αλήθεια.

— Τι είνε τό ψεύδος; ήρώτησε κατόπιν ή κυρία.

Και ή κορασις έχάραξε πάλιν γραμμην πλήρη έλιγμών.

Γορδιός Δεσμός

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ο κορσός του χωριού, άφου έβασανίσθη μίαν ώραν να βγάλη τό δόντι ένός χωρικού και δέν τό κατώρθωσε:

— Τό δόντι δέν μπορέσαμε να βγάλωμε, άλλο τουλάχιστον εφροσκόωως και τ' άλλο μάγουλό σου και έτσι δέν κάνεις κακήν έντύπωσι!

Σημαιοφόρος Έλλην

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Έρμης του Πραξιτέλους διηγουόμενος έν κατόρθωμά του, λέγει:

— Τόν ήλιον! τον πιάνω, τον ρίχτω κάτω, και άντι να πέση, πέφο το έγω!

Εστάλη υπό του Ρήμα Φερραίου

Είς τό μάθημα της αριθμητικής. Διδάσκαλος: — Μου δίδεις 7 δραχμάς, κατόπιν άλλας 3, τί έγω τότε.

Μαθητής: Χρέος Διδάσκαλε!

Εστάλη υπό του Έγγόμου Αυτοκράτορος

Σκέψις Έαρινής Αύρας.

— Ο χρόνος είνε χρήμα... και βέβαια άφ' ού αί ώραι έχουν λεπτά.

Εστάλη υπό του Πόδου του Έλληνοσο...

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

PENIA I. KONTARINI

Βραβευθείσα υπό τό ψευδώνυμον Παιμειική Φλογέρα

Είς τον Διαγωνισμόν των Λευκών Αέξεων [2ος φυλλάδιον 18ον, σελ. 131]

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Αθήναι, 38, όδός Έδριπίδου την 11ην Μαΐου 1910

Τό νέον περιοδικόν, Ναυτάκι, δέν έβγήκε δια να πολεμήση, όπως λές, την Διαπλάσιν. Κάθε άλλο. Ο «Παρνασσός» είνε περιοδικόν δια μεγάλους, δια τον λαόν, δια τό πολύ κοινόν. Οχι δια τά παιδιά, όχι δια τούς έφήβους, όχι δια τούς μαθητάς, τας μαθητριάς, τά σχολεία. Ένώ, καθώς έρεεις, ή Διαπλάσιν είνε ειδικός δια την νεολαίαν. Έχει παιδαγωγικόν χαρακτήρα. Δέν σημαίνει άν και τό άλλο, όπως και τόσα άλλα, βγαίνει κάθε εβδομάδα και έχει μίαν δεκάραν. Άλλος προσωριμός, άλλο είδος, άλλα κοινόν. Κανένα λοιπόν παιδί, καμία οικογένεια που έχει παιδιά, δέν θάψιη την Διαπλάσιν της δια να πάρη ότιδήποτε άλλο. Άδικα έφοβήσης. Και όπως δέν θά τό έκαμνες σύ, έτσι δέν θά τό έκαμνε και κανένας άλλος από τας χιλιάδας των Έλληνοπαίδων, που με ξεβουρον τόσα χρόνια, και μάγαπούν με την ίδια άγάπη που μου είχαν, όταν ήσαν εις την ήλιυαν τον, και οι μεγαλύτεροι άδελφοί των και οι γονείς των.

Πραγματικώς, Τακτικώς Άναγνώστα, τό άνέκδοτον έκείνο του Φιλοπόιμενος, που έδημοσίευθη εις την Σελίδα Συνεργασίας, τό διετύχηται ό μέγας Πλουταρχος. Άλλ' άφου ή φίλη μου Ζακυνθία τό μετέφρασεν έκ του Γαλλικού, πως ήμπορούσε να μη τό άναφέρει; Κ' έγω πάλιν πως θά παρέλειπα την σημείωσιν, άφου ήτο μετάφρασις έκ του Γαλλικού και όχι άπ' ευθείας έκ του άρχαιου Έλληνικού; Λέγεις ότι ή Ζακυνθία, ως έλληνις, ώφέιλε να τό πάρη από τον Πλουταρχον. Βέβαια, καλλίτερον θά ήτο. Κ' έγω άλλωτε, όταν έπρόσβρα την Σελίδα, έύσθησα θερισώς, με πολύ θερμοώς εις τούς φίλους μου, να μεταφράζουν άνέκδοτα και άλλα κατάλληλα τεμά-

χια από τούς Έλληνας συγγραφείς. Άλλ' ολίγοι με ήκουσαν. Φαίνεται ότι τοις είνε ευκολώτερον να μεταφράζοι από τό γαλλικόν ή τό γερμανικόν, παρ' από την άρχαιαν ελληνικήν. Τί να γίνη!

Τί σύμπτωσις! Και τό Φλάμπουρο της Έλευθεριάς εκέπετο να μου προτείνη να κίω έρανον υπέρ των Άπορών, αλλά τό έπρόλαβεν ό Έγγονος Αυτοκράτορος. Φαντασθήτε λοιπόν με πόσον ένθουσιασμόν έπιδοκίμαζε την ώραίαν ιδέαν!

Χαίρω πολύ δια την άπόφασίν σου, Μικρούλα Πατριώ, και έλπίζω ότι θα μου γράψης τόρα συγγά. πολύ συγγά, άφου έπέρασαν έπτά χρόνια άφου είσαι συνδρομητριά μου, χωρίς να μου γράψης καθόλου. Δέν είνε κρίμα;

Ωραιότατα μου περιγράφεις την ανατολήν του κομήτου, Γέρο του Μωρηά. Άλλά τί μου έγραφες πρό ολίγω και δέν σου άπήνησα; Δέν ένθυμούμαι. Λάβε την κωλοσύνην να έπαναλάβης τας έρωτήσεις σου.

Ρήμα Φεραίε, δέν έχει κανέν λάθος τό ύπ' αριθ. 224 Κρυπτογραφικόν. Όταν τό αυτό γράμμα επαναμβάνεται δις ή τρίς, δέν είνε ανάγκη να σχηματίζεται νέα λέξις εις κάθε επανάληψιν. Από τό δ λοιπόν ηγαίνουομε άμέσως εις τό 7, χωρίς να μεσολάβησι πάλιν τό 1.

Καλλιφύλλον Ρόδον, σε συγχαιρω δι' αυτά που μου γράφεις δια τούς άπόρους, διότι μαρτυρούν μεγάλην ευγένειαν ψυχής. Συνδρομητήν με αυτό τό όνομα δέν έχω εις την πόλιν σας. Αν είνε κανέν φίλος σου, προσπάθησε να τον έγγραφής.

Άχ, αυτά τά μαθήματα, Λευκή Περιστέρα!... Τόσον δόσολον είνε να οικονομής ολίγον καιρόν και να στέλλης συχνότερα από αυτά τα χαρτωμένα γράμματα; Άς είνε! με παρηγορεί ή ιδέα ότι πλησιάζουν αι διακοπαί...

Κυθηραϊκή Αδγή, πολύ με εύχαρίστησεν ή έπιστολή σου, ή μαρτυρούσα τόσην άγάπην. Ο περι ού έρωτάς δέν ένεγράφη μέχρι σήμερα. Έλπίζω ότι θα τον προτρέψης και πάλιν, άφου έχεις τόσον πόθον να ξεσπαθώσης.

Βεβαίως, Έμμ. Δ. Τυλάκη, άφου ένεμάτης τριμήνου συνδρομητής, είμφορες να πάρης και ψευδώνυμον, πληρώνων 1 δραχμήν, και να λαμβάνης μέρος εις όλους τούς Διαγωνισμούς, Μόνον δια την Σελίδα Συνεργασίας δέν είμφορες να στείλλης, διότι αυτή είνε προνόμιον των έτησιων συνδρομητών.

Έζηνηταπένη ακάλες έχει τό σπίτι της Φαισηνης του Σαντελλάου και όλες αυτές τες άνεθοκαταβαίνει χίλιες φορές κάθε που περιμένει τό φυλλάδιόν μου. Να γυμναστική μιά φορά! Άλλά και πόσα άλλα δέν μου γράφει σύμμερον ή άγαπητή μου φίλη! Περισβολί τό γράμμα της! Κ' έκείνα τά ζακυνθιά άνέκδοτα τί νόστιμα!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αποροϋίνονται: «Μία μήτηρ» (ακατάληλον δια παιδιά) — «Η Ένηνεμένη» (ώραϊότατον ποίημα αλλά με στίχους μετρικώς λαμβασμένους) κριμα! δέν είνε δυνατόν να ξαναγραφής;) — «Στήν πατρίδα» (κοινόν) — «Η μάνα» (ακατάληλον δια παιδιά) — «Ποιον τό εύαιρεστότερον αίσθηται» — «Μάιος» (ετήχον) — «Η δύσις του Ηλιου» (στίχοι άτημέλητοι) — «Τό θάρος» — «Τό όφρανον» — «Αναμνήσεις» (πρωτομαγιάτικο και συγχρόνος άσχετο με την πρωτομαγιά: άφίνει μιά άλλόκτη έντύπωσι: καλογραμμένο όμως, και γρήγορα περιμένο κανένα άλλο) — «Ποιος νάνε» (κοινόν) — «Τό άποθαμόν» (ακατάληλον) — «Η βίβλος του Διαβόλου» (ατελείς πληροφορίαι) — «Τό χαμένο σόλδιον» (κακόμεταφρασμένον) — «Τά σικά του Βουφών» (μου τό ξαναστειλαν.)

Έτσι αυτήν την εβδομάδα δέν έχω να εγκρίνω παρά μερικά Παιδικά Ήνεύματα και μερικά Παιγνια του Σημαιοφόρου Έλληνο και του Έθαγγέλου Γ. Παπανικολάου.

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Πρότασις του Έγγόμου Αυτοκράτορος: ΐδε Άλληλογραφίαν του 21ου φύλλου.]

Α ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Οι πρώτοι δώδεκα οι οποίοι έσημειώθησαν εις τό 22ον φύλλον εϊσέφεραν έν διαφ. 4.40.

Νέαι εϊσφοραί: Μέλλουσα Νικητρία Έλ- λας λεπτά 20, Βυζαντινός Δείος λ.10, Σε- μιών Ίων λ. 10, Πατριική Καλόβη λ. 10, Μαρίνα Δ. Μάρκου λ. 10, Φ. Θ. Καραν- κολός λ.10, Μαρία και Γεώρ. Ι. Χαϊδόπου- λος λ.20, Κορυθαίοιος Έκτωρ λ.10, Θαν- σθεΐα Κασδιά λ.10, Δοξαομένο Άραδί λ. 10, Ουρανία Μολπή λ.10, Έυέλκι Μέλλον λ. 10, Άγγελική Χ. Καριώσιου λ. 20, Νεφε- ληγερέτης Ζεύς λ.60, Ονειροπόλος της Δό- ξης λ. 20, Φλογέρα του Βασιληά λ. 10, Φα- ναρωτώτοπουλο λ.10, Άγοραστής έκ Πειραιώς λ. 10, Πόθητη Κοωντανιωπόλις λ.10, Μι- κρός Άγοραστής λ. 30, Παυέλλημος Ίδέα λ. 10, Όραία Άμαζόν λ.10, Χιώτικο Ά- κρογιάλι λ. 10, Έλευθ. Η. Κίτος λ. 40, Λευκή Περιστέρα δραχ. 1, Ξανθούλα του Παλαίου Φαλήρον λ. 10, Ταιού λ.50, Κερ- κυραϊκός Άσθη λ.40, Ρεζεντά λ. 60, Γέρος του Μωρηά λ.10, Ρήμα Φεραΐος λ. 20, Καλ- λιφύλλον Ρόδον λ. 20, Θεοδ. Θ. Κιαδί λ. 30, Αμόρανο Λουδοδι λ. 20, Πλοίαρχος Νέμος λ. 40, Γ. Σ. Σημίτης λ. 10, Φλάμ- πουρο της Έλευθερίας λ. 50, Κυθηραϊκή Αδγή λ. 50, Έξόριστος Βασιλειός λ. 20, Άλήθεια δραχ. 1, Γουλιέλμος Τέλλος λ. 10, Γυιός του Ίσκιου λ. 10, Εθάγ. Γ. Παπα- νικολάου λ. 10, Έμ Δ. Καίνας λ. 10, Α- φροπλάστος Σειρήν λ. 20, Δόκιωρ Κούν λ. 10, Ήρω του 21 λ. 30, Ατόρητος Δω- νάδας λ. 30, Φαισηνή του Σαντελλάου λ. 15, Όλγα Κιαιουόνη λ. 50, Λαδοανία Ήρα δραχ. 1, Κάριου λ. 50, Λαδοανός λ. 20, Άσπρος Κόρακας λ. 50. — Έν όλω μέχρι της 11 Μαΐου δρ. 18.65.

Με τό ποσόν τούτο ένεγράφησαν δια κλη- ρώσεως δύο έκ των συστημένων 65 Άπορών: ό ύπ' αρ. 7 έκ τού έξωτερικού και ό ύπ' αρ. 43 έκ τού έσωτερικού. Περισεύουν δε λε- πτά 65 δια τό προσεχές Δελτίον.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Γολιάθ, α. (Α. Χ.) Κίμα του Πόντου, κ. (Ο.Κ.) Ωργά Λαϊδη, κ. (Α. Ι.) Όρφέος, α. (Φ.Κ.) Ναυτιάται Σπεσιών α. (Γ. Γ.) Αίκαιος Άριστιδης, α. (Α. Σ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά μυστικά επιθυμοῦν ν' άντα- λάξουν: ή Ναυκρατοῖσα (0) με Έλληνίδα Μοῦσαν, Παλλάδα. — ή Μικροῦλα Πατριώ (0) με Πατριών Ναυτοπόλιαν, Ιαπωνικόν Χρυσάνθεμον, Έαρινήν Αύραν, Άργιου Κό- ρον. — ή Γυιος της Κρήτης (0) με Καλλιφύλλον Ρόδον, Καρδίαν Έλληνίδος, Μουσών, Α- τλαντικόν. — ή Αφροπλάστος Σειρήν (0) με Όνειροπόλον Ψυχήν, Άρχαίον Σπαρτιάτην, Μπαροτοκαπνισμένην Γαλανόλευκην.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τούς φίλους της: Έθαγγέλου Γ. Π. (εύχαριστώ πολύ δι' όσα γράφεις) Ξανθοῦλαν του Παλαίου Φα- λήρου (άφου δέν είδες τόνομά σου, σημαίνει ότι δέν έλαβα την λύσιν) Ναυκρατοῖσαν (Έ- χει καλώς εύχαριστώ πολύ!) Κερκυραϊκόν Άσθη (έλαβα και περιμένω) Ρεζεντά (να σε ιδώ λοιπόν!) Αίγειρον (ναί, ήλαξά τον

τίτλον· διότι ἐπήγαυε καλλίτερα· ἄλλως τε δὲν εἶχε τὸ ἀδελφικὸν πούλακι· ἄλλὰ μόνον ἐπὶ πούλακι» *Ποθητὴν· Κωνσταντινούπολιν* (δὲν ἐννοῶ τί θέλει νὰ 'πῆς' ἐξηγήσου καλλίτερα, σὲ παρακαλῶ πολὺ ἀδιαφερόμαι διὰ σὰς καὶ πολὺ σὰς ἀγαπῶ· ἀλλὰ τί συμβαίνει;) *Θεόδωρον Θ. Κ.* (βεβαίως, καὶ οἱ ἀγορασταὶ λαμβάνουν μέρος εἰς τοὺς ἑβδομαδιαίους Διαγωνισμοὺς· ὅν τὸ λέγει κάθε φοράν ἡ Διηλωσις τῆς Β' σελίδος;) *Ἀμάραντο Δουλοῦδι* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις· δὲν πιστεύω ὅμως ὅτι ὁ βροχερός καιρὸς ἔχει σχέσηιν μὲ τὸν κομῆτην) *Παιμενίην Φλογέραν* (πού εἶδε τὸν κομῆτην, ἀθαύμασε τὸ μεγαλεῖόν του καὶ . . . ἀρχίσε νὰ τὸν φοβῆται· ἐλπίζω ὅτι τώρα ὁ φόβος τῆς πέραςε) *Κορυθαίολον Ἐκτορα* (ἡ μεγαλύτερα λέξις αὐτοῦ τοῦ Ρόμβου ἔχει πέντε γράμματα· αἱ ἄλλαι τρία) *Ἰφιγένειαν Γ. Κ.* (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτό σου γραμματάκι· πᾶρε, ἂν θέλης, ψευδώνυμον καὶ γράφε μου συχνὰ διὰ νὰ σοὺ ἀπαντῶ) διότι, καθὼς ξεύρεις, χωρὶς ψευδώνυμον, δὲν εἰμπορῶμεν νὰ ἔχωμεν τακτικὴν ἀλληλογραφίαν) *Ἀσπρον Κόρακα* (πού θὰ μοῦ στέλλῃ τακτικὰ κάθε μῆνα διὰ τοὺς ἀπόρους μας) *Βασιλισσαν τῆς Κύπρου* (ἔλαθα, εὐχαριστῶ) *Υμνον τῆς Κρήτης* (ἐστεῖλα) *Γουλιέλμον Τέλλον* (ἐλήφθησαν ἑκατὰ καὶ μῆν' ἀνησυχῆς· ἐλπίζω τώρα νὰ μοῦ γράφῃς συχνότατα· ἀσπασμοὺς εἰς τὸν ἀδελφόν σου) *Μπαρουτοκαστινήμενην Γαλανόλευκην* (ἔλαθα· εὐχαριστῶ) *Ἀτρομήτην Λεωνομένην* (ἐγὼ ἐχάρηκα πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν) *Γολιάδ, κτλ. κτλ.*

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 11ην Μαΐου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 1 Ἰουνίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 6 Ἰουνίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 26 Ἰουνίου.

240. Δεξιόγυφος.

Φωνῆεν, σύμφωνον καὶ λέξις
Συνώνυμος μὲ τὴν βοσκίην,
Ἐνούμενα μίαν Ἀμαζόνα
Ἀποτελοῦν πολὺ γνωστόν.

*Εἰστέλλη ἀπὸ τὸ Γυμνασίον.

241. Τριπλοῦς Μεταγραμματισμός.

Εἶμ' ἓνα λευκὸ πουλί·
Ἄν μᾶλλ' ἔξῃ κεφαλὴ
Μία νῆσος θὰ προβάλλῃ
Ἄν τὸ ἴδιον κάμῃς πάλι
Θὰ φωτίσω τ' ἀρογιάλι
Καὶ ἐκ τρίτου ἂν τὴν ἀλλ' ἔξῃ
Ἄπ' τὸ βάρος θὰ στενάξῃ.

*Εἰστέλλη ἀπὸ τοῦ Ἐνδοκρυαίου Κυρίου.

242. Ἀναγραμματισμός.

Ἀκάθαρτόν τι ζῶον
Τὸ ἀναγραμματίζω
Καὶ σένα εὐθὺς τὸν ἴδιον
— Συγγνώμη! — σχηματίζω.

*Εἰστέλλη ἀπὸ Βασιλικῆς Νεανύτου.

243. Δικτυωτόν.

- ★★★★★ = Θεὸς Αἰγύπτου.
- ★★★★ = Εἶδος ποιήματος.
- ★★★ = Νόσημα χρόνιον.
- ★★ = Γεωργικὸν Ἔργαλειον.

*Εἰστέλλη ἀπὸ τῆς Κάμεν.

244. Ἑλληποσύμφωνον.

α - ο - υοί - εαυοί - αεισηαί

*Εἰστέλλη ἀπὸ τοῦ Ἀρχαίου Σπαρτιάτου.

245. Συλλαβικὸν Τρίγωνον.
★★★ = Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Φθίας.
★★ = Φυτόν.
★ = Πέτρα.
* = Μετοχὴ.
Κάθε ἀστερίσκος εἶνε μία συλλαβή.
*Εἰστέλλη ἀπὸ Γεωργίου Ἀν. Ἀσπερίου.
246. Κρυπτογραφικόν.
1234563784 = Στρατηγὸς Ἀθηναῖος.
261 = Θεός.
378 = ὄρος.
4526378 = Θαλασσινόν.
51214 = Πόλις ἰταλική.
6721 = Ἐπιπλόν.
714631 = Πνεῦμα.
878 = Ἐπίρρημα.
*Εἰστέλλη ἀπὸ Μιᾶς τῶν Χαγίων.

247. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκότος.
Ὁ Νίκος πρὸς τὸν Κώσταν:
— Τζήμαθες τὰ νέα;
— Τί; τί;
— Συνέβη κάτι τρομερὸν· πέντε λύκοι, στὸ βουνὸ, ἐξώρμησαν ἀπὸ τὸ δάσος καὶ ἐσπάραξαν δύο σκύλους καὶ τὰ ποιμνία των.
— Ποῦ; εἰς ποῖον βουνόν;
— Μὰ σοῦ τὸ εἶπα. . .

248. Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατά σειράν νῆσον Ἑλληνικήν· τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, δημητριακόν:

- 1, Ἐρπετόν 2, Σογγενής 3, Ὀμιλεῖ 4,
- Μικρὸς λιμῆν 5, Νήσος αὐτόνομος.

*Εἰστέλλη ἀπὸ τοῦ Ἰαλινοῦ Μαιάτου.

249. Γρίφος.

06 : Οὐσα : Πῶλ : ἄν : τὸ : Πρεῖ.
Ταχῆτος : ἰκαλύφθη :

*Εἰστέλλη ἀπὸ τοῦ Δάφνης Κλωνάρι.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 17.
173. Ἑρακλῆς (Ἑρα, κλεις).—174. Χρημα—ρήμα.—175. Ὀλένη-Ἑλένη.—176. Ὁ Ἀγχιος, τὸ Ἀγχιον.
177. Κ Α Σ 178. ΚΑΜΗΛΟΣ
Ο Ν Ὀ (μολοσός, ἄμμος,
Ρ Ο Σ ἦλος, λάμα, ὄπλας,
Α Ν Τ Ὀ Η Σάμος.)—179. Διό-
Ο Ξ Ν τι θὰ μεσολαβῆσῃ
Ρ Ἰ Ν καὶ μία νύξ.—180.
Κ Σ Α ΚΟΡΑΣ (Κέρκυρα, Ἰός, Ἀμοργός, Φολέγ Ἄνδρος, Πάρος.)
—181. ΓΝΘ - ΣΤΝ (γνάθι σαυτόν), ΕΟΥ-
Ο-ΗΑ (εἴσου το γῆρας), (Γ)Ερμανία, Νου-
βία, ΘΥμός, ΣΟφοκλῆς, ΤΗλέμαχος, ΝΑ-
θαν.) — 182. Διπλοῦν ὄρωον οἱ μαθόντες
γράμματα (διπλοῦν ω, ρῶσσοι, νῆμα, θ' ὄν-
τες, γράμματα.)

ΜΙΚΡΑΙ ἌΓΓΕΛΙΑΙ

Αναιροῦνται τὰ ἐν τῷ 18φ φυλλαδίῳ καὶ ὑπ' ἀριθ. (1,69) λεχθέντα διὰ τοὺς ἀγοραστὰς τοῦ *Μαγαθονομάχου* Τηλ. Μ. καὶ Βυσ. Κ. γενομένου λάθους, ἀντὶ τῶν ἀγοραστῶν Κ.Κ. καὶ Β.Π. — *Μαγαθονομάχος*. (I', 86)

Τὸ πρῶτον ἐμφανιζομένη εἰς τὸ φαιδρόν κράτος τῆς Διαπλάσεως, χαίρετὸ ἐνθουσιώδως τοὺς ἀπανταχοῦ λάτρας αὐτῆς. Ἰδιαιτέρως φιλότατος μαθῶν Ἰδιονόητος καὶ Διγυπτιῶν Βασιλοῦσα. — *Καλλιόπη Θ. Δαχανᾶ* (Κυθηραῖκή Ἀθή) Πόρτ-Σαδ. (I', 87)

Ρυγολέττε, καὶ ποιὸς δὲ δὲν ξέρει πὼς μία εἶνε ἡ — Ἄληθεια! (I, 88)
Εὐχαριστῶ τὸ *Παλιὸν Βιολί* διὰ τὴν βράβευσιν τῶν ἀμικρῶν μου Μουσικῶν με πρῶτον βραβεῖον. — *Δάφνης* τοῦ Γάνου. (I, 89)

Αρχαιρεσάι τοῦ ἐν Ἀνδρῶν Συλλόγου «*ΕΡΜΗΣ*». Πρῶτὴ ἐξαμηνία. Ἐξελίγη Πρόεδρος: Πέτρος Δ. Πασχάλης. (I, 90)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 22 ΦΥΛΛΟΥ
[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 201]

ΑΘΗΝΩΝ· Καλλιόπη Θ. Δαχανᾶ, Ἀρ. Μ. Σταυροπούλου, Ἐδμήντι Σαματινοπούλου, Μ. Π. Μαστάσος, Γ. Ν. Ζάρφας, Μελίτσα Νικητέρα Ἑλλάς, Ἀλ. Β. Σπυροπούλου (21 καὶ 22), Ἀρχαῖα Μ. Σταυροπούλου, Ν. Α. Πάσης, Ὠρίων Φ. Θεοτόπουλος, Σπυρ. Δ. Τσιτσάνης (21), Μαρία Ταυροπούλου (21), Α. Δ. Σακελλαρίδης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ· Ἐμμ. Α. Τσιόλης, Αἰμιλ. Ἰ. Παλαμάς, Γ. Σ. Γκοτζίωννης, Χαρίτ. Α. Πανταζίδης, Ἡλ. Γ. Νικολάου, Γ. Α. Καλαμάκης (21), Ἀνθ. Σπηλιωτόπουλος (21), Ζαννῆς Φ. Καμινάκης (21), Ἀθ. Κ. Ἰλιόπουλος (21-22), Γ. Σ. Στυλίου, Γ. Σ. Ἀσπιδάκης, Γ. Ν. Γουδίης, Κ. Γ. Κουρῆς, Ἐλῆνη Καραμάκη, Ἀναστασία Α. Καλαμάκη, Γ. Σ. Στανδάλης, Γ. Χ. Ἀβδηλόπουλος, Κ. Σ. Ρηγοπούλου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΙΓΙΝΙΟΥ· Νικ. Θ. Λέκας, Γ. Γ. Πορτολίου. ΑΙΟΥΛΙΝΙΤΣΗΣ· Ἀθηνᾶ Π. Παύλου. ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ· Δημ. Α. Κουτουμπας. ΑΝΔΡΟΥ· Παν. Α. Χρηστοπούλου. ΔΗΜΗΤΡΕΙΑΝΗΣ· Θεοδ. Β. Χασαπῆς (21), Γ. Γ. Οικονομοπούλου, Ἀθ. Π. Κουτουμπας. ΖΑΚΥΝΘΟΥ· Νικολ. Α. Χωροφᾶς. ΚΑΛΑΜΩΝ· Ἀρ. Θ. Κουτουμπας. ΚΕΡΚΥΡΑΣ· Μιχ. Φλαμποπούδης, Σπυρ. Α. Βελιαντίης. ΚΟΡΙΝΘΟΥ· Θεοδ. Γ. Παπανικολάου, Μιχ. Α. Τμήκας. ΠΑΤΡΩΝ· Ἀν. Ἀθ. Ἀθανασίου, Ἐλευθ. Π. Κίτσος, Γ. Κακογιάννης. ΠΥΡΙΟΥ· Ἐλῆνη Χ. Νικολοπούλου, Μαρία Π. Βασιλειοῦ, Ἐδμή. Ἀθανασίου (21). ΡΟΔΟΥ· Ἐδμή. Θ. Σταντανίης, Ἡλ. Γ. Μαρκόπουλος. ΣΠΑΡΤΗΣ· Παν. Γ. Σμαρτάκος. ΣΥΡΟΥ· Ρίνα Κωνσταντίνου, Χαρίτ. Κλάδη (21-22), Ε. Α. Κωνσταντίνου, Γ. Ν. Πεδουλάκης. ΧΑΛΚΙΔΟΣ· Θεοδ. Θεοφάνης (21).

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ· Θεοδ. Θ. Κισσίδης. ΑΔΕΦΑΝΑΡΕΙΑΣ· Γεώργ. Μοσάτος, Ἐλῆνη Μανουδῆ (21-22), Ν. Κ. Ζαράφης. ΑΡΜΑΒΙΡ· Μιχ. Π. Ταυάνης (20). ΙΚΟΝΙΟΥ· Ἀλῆξ. Κ. Κουρῆς (21). ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ· Γ. Κ. Παπαλάκης (21), Α. Σ. Σαλαμάκης, Ἀνδρέας Ἀραῖος (21), Ἰφιγένεια Γ. Κυρῆλη (20), Ὀλγα Γ. Βράσκου (21), Κριμ. Χ. Τσιόνης (21), Ἀδωνάκης Ἡσα. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ· Σ. Μανουδῆ (21), Κ. Π. Διαμαντοπούλου, Ἀλεξάνδρα Κ. Λαυοῦ (21), Ἀναή Κ. Λαυοῦ (21). ΛΑΡΝΑΚΟΣ· Κλασ. Κ. Λαυοῦ (20). ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ· Πρωτ. Γ. Φωτίου (21-22). ΝΟΒΟΡΩΣΣΙΩΤΙΚΗΣ· Ἐδοξία Ε. Γεωργατοπούλου (20). ΠΟΡΤ ΣΑ· Ἀ. Γαλιάννα Παροικίου (21). ΠΥΡΓΟΥ (Βουλγαρίας)· Ἐδμήτριά Παυλίου, Ὀλγα Κετασιοῦ, Ἄννα Γ. Λιγνιτῆ (21-22). ΡΕΘΥΜΝΟΥ· Φίλιππος Πνεῦμα, Γεώργ. Βαλακῆς. ΣΑΜΟΥ· Ἐμμ. Α. Καλαπᾶς. ΣΜΥΡΝΗΣ· Ἀγοροῦχον Κόμα (21). ΤΥΦΝΟΒΟΥ· Θεοδ. Χατζηγεωργίου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τὸν εὐρύτερον ἐσθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτίθησαν εἰς τὴν Κληροῦσα καὶ ἐκλήρωσαν κατὰ σειράν οἱ ἐξῆς κριταί: ΜΙΧΑΗΛ Α. ΤΡΙΚΚΑΣ ἐκ Κορίνθου, ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΑΣΤΕΡΙΑΔΗΣ μαθητὴς Ἀραγοσίου ἐν Πειραιῇ, καὶ ΟΛΓΑ Γ. ΒΡΑΣΚΟΥ ἐν Ἰωννίνοις· καὶ δὲ πρῶτος ἐνεργήσῃ δι' ἑξῆς μῆνας, οἱ δὲ ἄλλοι δύο διὰ μίαν ἐξαμηνίαν.

Πλεονάζων ληπτὴ 70 διὰ τὸν προσεχὴ Διαγωνισμόν. Οἱ ἀποστέλλαντες ἄνευ δεκαλέπτον τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὗτε οἱ ἀποστέλλαντες πενταλέπτον ἀνεῖ δεκαλέπτον. (Ἰσχυροῦσιν 10 παρὰ ἰσοδυναμίαν ἐν 5 λεπτοῖς ὅσοι διὰ 10 λεπτῶν χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρὰς).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑπιτελείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμιδύπηρεστος καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικῶς:	Ἐξωτερικῶς:	Ἐσωτερικῶ φρ. χρ. 0,20
Ετησίαν φρ. 8,—	Ἐτησίαν φρ. χρ. 10,—	Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδων
Ἑξαμήνου 4,50	Ἑξαμήνου 5,50	τυπώνται ἐκαστὸν λεπ. 25 (φρ. 0,25).
Τριμήνου 2,50	Τριμήνου 3,—	
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἰκασίαν μηνός	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Περίοδος Β'—Τόμος 17ος	Ἐν Ἀθήναις, 22 Μαΐου 1910	Ὀδὸς Ἐυφραίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον
		Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 25

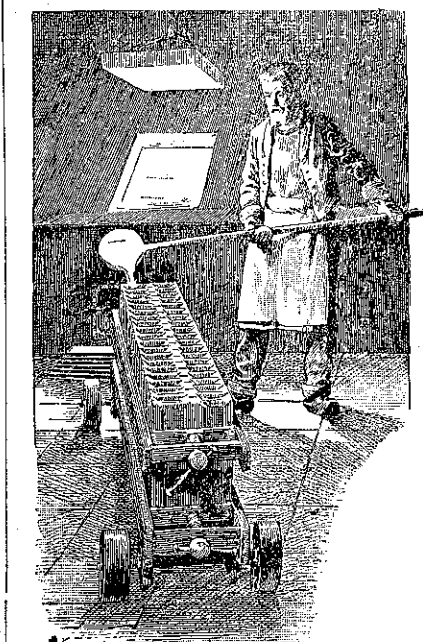
ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ ΠΩΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Διὰ νὰ μάθωμεν πὼς κατασκευάζονται τὰ νομίσματα, πρέπει νὰ κάμωμεν μαζὶ ἓνα ταξιδάκι ὡς . . . τὸ Παρίσι. Διότι ἐκεῖ ὑπάρχει τὸ μεγαλύτερον Νομισματοκοπεῖον τοῦ κόσμου. Εἶνε μεγαλοπρεπὲς καὶ ὠραῖον οἰκοδόμημα παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Σιγκουάνα, τὸ ὅποilon ἀνηγέρθη τῷ 1771. Καὶ ἀπὸ τὰς μηχανὰς του ἐξέρχονται σήμερον ὄχι μόνον ὅλα τὰ χρυσὰ, ἀργυρᾶ, γάλλινα καὶ νικελίνα νομίσματα, ποῦ κυκλοφοροῦν εἰς τὴν Γαλίαν, ἀλλὰ καὶ τὰ νομίσματα πολλῶν ἄλλων κρατῶν, τὰ ὅποια προτιμῶν τὸ ἀρχαῖον αὐτὸ καὶ τέλειον ἐργαστάσιον. Ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γερμανία ἔχουν νομισματοκοπεῖα ἰδικά των. Ἡ Ἑλλὰς ὅμως, ἡ Ρωσσία, ἡ Πορτογαλία, ἡ Χίλη, ἡ Γουατεμάλα, τὸ Μαρόκον, ἡ Αἰθιοπία, ἡ Βενεζουέλα κ.λ.κ.λ. κάμουν τὰς παραγγελίας των εἰς τὸ Παρίσι. Μόνῃ ἡ Ρωσσία, ἀπὸ τὸ 1896 ἕως τὸ 1899, ἔκοψεν ἐκεῖ 82 ἑκατομμύρια χρυσῶν νομισμάτων, ἀντιπροσωπεύοντα ποσὸν 190 ἑκατομμυρίων φράγκων. Καὶ τὰ νέα ἑλληνικὰ νομίσματα, τὰ ὅποια ἐσχεδιάσθησαν εἰς τὰς Ἀθήνας,

— λέγονται δὲ ὠραϊότατα, — παραγγέθησαν καὶ κατασκευάζονται ὁλονὲν εἰς τὸ ὀνομαστὸν ἐργαστάσιον, τὸ ὅποilon θὰ ἐπισκεθῶμεν.

Τὸ Νομισματοκοπεῖον τῶν Παρισίων — ἀληθινὸν ἄντρον τοῦ Πλούτου, ὅπου ὁ χρυσὸς ρέει κυριολεκτικῶς, — λειτουργεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίθεσιν καὶ τὴν ἐγγύησιν τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως. Νομίσματα, μετάλλια ἢ νομισματοδόσημα, ἀπὸ τῶν χρυσῶν μέχρι τῶν νικελίνων, κατασκευάζονται μετ' ἰδίον τρόπον, μετ' ἰδίαν μέθοδον.

Καὶ ἐν πρώτοις βλέπομεν τὰ κράματα τῶν μετάλλων, προητοιμασμένα ἐκ τῶν προτέρων εἰς βῶλους, τοποθετημένους, ἠριθμημένους καὶ δοκιμασμένους, πρὶν περάσουν εἰς τὸ χωνευτήριον. Εἰς τὴν παρακεμμένην αἴθουσαν πολυάριθμοι ἐργάται ἡμίγυμνοι, ἔχοντες προφυλαγμένας τὰς χεῖρας καὶ τοὺς βραχίονας μετ' ὄμοια χονδρᾶ, χύνουν τοὺς προητοιμασμένους αὐτοὺς βῶλους. Τοὺς βῶλους μὲτα εἰς εἰδικὰ δοχεῖα, ὁμοιάζοντα

Τὸ χυτήριον τοῦ Νομισματοκοπεῖου τῶν Παρισίων.